

Recomanacions culturals per al cap de setmana, amb Reusdigital.cat

La música de Yazoo, una de les recomanacions musicals del cap de setmana | Cedida

Com cada cap de setmana, no faldem a la cita amb la comunitat de lectors i a **Reusdigital.cat** ens proposem parlar-vos de cultura. Ho fem per tal de compartir-la, i difondre-la, i per gaudir-la quan arriben els dies de descans de la rutina laboral.

Marc Busquets recomana el disc de Yazoo

Després de deixar Depeche Mode un cop el grup va assaborir l'èxit en el seu debut de 1981, *Speak and spell*, Vince Clarke va optar per sortir del conjunt. Introvertit i gens amic del món de la faràndula, per entendre, el compositor va fundar Yazoo i va contactar la cantant Alison Moyet, de tarannà més aviat soul, per brindar el sublim *Upstairs at Eric's* (1982).

Vinculat encara a la discogràfica de Depeche Mode, Mute Records, Clarke es va envoltar de diversos col·laboradors per enllestir el disc, com ara Daniel Miller. *Only you* i *Don't go* van ser grans èxits, quelcom que tampoc va ser senzill de gestionar per al teclista, qui precisament havia fugit del seu anterior grup per evitar l'atenció dels fans i dels grans mitjans.

Si bé d'entrada la proposta *synthpop* de Yazoo no va agafar amb tanta com al Regne Unit (el disc va assolir el número 2 entre els més venuts), els Estats Units també van acabar seduïts per *Situation* (una remescla de François Kevorkian va tenir una gran acceptació als clubs). A la llista del Billboard, amb tot, *Upstairs at Eric's* es va situar entre els 100 principals àlbums (i entre els primers 50, al Canadà).

Per aprofitar moment (i allargar-lo), Yazoo es va tancar a l'estudi per enregistrar *You and me both* (1983, número 1 al Regne Unit), una altra excel·lent obra. Més aviat procliu a tancar-se a

la sala de gravació abans que concedir entrevistes, Clarke es va anar distanciant de Moyet, qui pretenia ser quelcom més que la veu de la formació. El mateix 1983, Yazoo (Yaz, als Estats Units) es va acabar de mala manera. Entre el 2008 i el 2010, es van reunir per fer una sèrie de concerts.

De tornada a *Upstairs at Eric's* cal destacar-ne la seva riquesa en textures, sons i experimentació, el que el converteix en un disc pop molt ballable als 80 i que curiosament avui encara resulta atractiu (i addictiu). Si el duet Eurythmics tenia un aire més aviat tirant el rock, Yazoo va abraçar el pop electrònic i es va servir de la inusual veu de Moyet per esdevenir una proposta suggerent, que molts amants del house reivindiquen.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=6J5CIU9AiWA>

Després de Yazoo, Clarke va trobar l'estabilitat quan va fundar Erasure (encara en actiu) amb Andy Bell; Moyet, al seu torn, va iniciar la seva carrera en solitari.

Estel Romeu recomana "Community"

Setembre, mes d'inicis i rutines, és el l'ideal per començar sèries llargues, d'aquelles que pots deixar en *stand by* i anar mirant mentre en veus d'altres més curtes, com si fos una cursa de fons. Un exemple de sèrie llarga, comèdia lleugera i amb capítols bastant independents és *Community*, disponible a Netflix, i que avui us recomano.

La sitcom creada per Dan Harmon gira al voltant d'un grup de set estudiants d'una universitat comunitària a Greendale, als Estats Units. Aquests estudiants, però, lluny de ser el grup arquetípic d'universitaris americans és un conjunt de set personatges peculiars que coincideixen per casualitat i s'acaben fent amics. Des d'una mare i mestressa de casa, fins a un exadvocat que ha de tornar a aprovar la carrera o un jubilat bastant retrògrada són alguns dels protagonistes de *Community*.

Es tracta d'una sèrie bastant llarga, ja que compta amb sis temporades d'una vintena de capítols cadascuna, encara que personalment us en recomano les tres primeres. Els capítols, d'una durada de vint minuts, són autoconclusius i independents, fet que permet veure la sitcom al ritme que cadascú vulgui sense perdre el fil. També hi ha, però, una història de fons que es pot anar seguint i que permet que els personatges tinguin una evolució, tant pròpia com amb la resta de protagonistes.

L'humor recau, sobretot, en la personalitat dels personatges i en les situacions surrealistes que s'acaben produint. A més, també utilitza molt l'humor metareferencial i la imitació de formats, havent-hi un episodi que simula un documental; un altre, una pel·lícula d'acció; i, fins i tot, un musical. Així que, si tot començant el mes i les noves rutines voleu tenir una sèrie que us acompanyi, aquí us deixo la meva recomanació. Bon cap de setmana!

Marià Arbonès recorda el concert de Ja t'ho diré a La Palma

El 30 de setembre de 1995, Punt 6 Ràdio va organitzar a La Palma de Reus els concerts de Hot Versions, un grup paral·lel a Gatos Locos; Color Humano, un grup de mestissatge molt popular en aquells temps, nascut a París i resident a Barcelona, i Ja t'ho diré. Era un cartell variat que pretenia aplegar diverses sensibilitats de la programació musical que s'oferia aleshores.

Recordo que després d'actuar a Reus, els músics de Ja t'ho diré van traslladar-se al Mercat de Música Viva de Vic per tornar a l'escenari un parell d'hores després. Va ser tot un bon detall acceptar la nostra proposta, tenint en compte el compromís immediat que tenien a la capital d'Osona. El concert dels menorquins a La Palma va ser molt ben rebut pel públic, fins i tot pels que venien atrets pels altres dos grups.

Vaig començar a saber de Ja t'ho diré gràcies als bons comentaris de l'amic Jesús Asbert, que els havia vist no recordo on i va quedar impressionat per com de bé versionaven el tema *Rock del Cayetano*, de Pata Negra. Una impressió amb la qual vaig coincidir plenament quan vaig escoltar-la i que em va animar a descobrir-ne més coses. No me'n vaig penedir. La cançó *Cayetano* es troba en el seu segon àlbum, *Dos o tres* (1993).

Ja t'ho diré es va fundar el 1985 a Ciutadella, Menorca, i sis anys després els seus components van prendre la decisió d'instal·lar-se al Principat. Liderats pel carismàtic Cris Juanico, tenien una gran capacitat per fer cançons encisadores, amb lletres sensibles i amb el toc illenc que ho fa tot més dolç. Ara bé, no estaven exempts de contundència sonora en alguns casos.

La seva discografia inclou un elapé compartit amb els eivissencs Ferris i, ja en solitari, *És blau es fester*, *Dos o tres*, *Moviments salvatges*, *Un ram de locura* i *Es directe*, on el català prevalia sobre el castellà, idioma que van tornar a fer servir en el seu últim àlbum, *Soñando silencio*.

Ja t'ho diré el formaven Cris Juanico (veu i guitarra), Sebastià Saurina (guitarra), Carles Pons (guitarra i percussió), Vicenç Fontestad (bateria) i Jesús Moll (baix), als quals es va unir en l'última època el teclista Miquel Brugués. El grup es va dissoldre el 2003, tot i que va tornar uns anys després per oferir uns concerts.

Escriure de Ja t'ho diré i Punt 6 Ràdio m'obliga a referir-me al programa *Cops i flames*, el degà de la ràdio dedicat a la música en català. Va començar a emetre's l'any 1987 amb Josep Cartanyà i Jordi Sugranyes, i hi han passat un gran nombre de col·laboradors i experts de la música feta al nostre país. *Cops i flames* segueix en antena a LANOVA Ràdio amb la direcció de Jordi Pinyol.

Bon cap de setmana!

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=SjclBQFb6dU>